

Büyük Randevu

Ergün Arıkdal

Ben kimim, neyim, nereden nereye gidiyorum, son amacım nedir, varlığım, özüm nasıldır?

Dünya'mız ve üzerindeki canlılar "mukadder son'a" doğru, "zaman enerjisinin" istenen yoğunluğa ulaşmasına kadar, kendi güçleriyle ilerlemektedir. Bu ilerleyişi, bu olaysal gelişmeyi izlemekten başka yapabileceğimiz gerçekten bir şey yoktur. Dünya toplumu olarak hızla içinden geçmekte olduğumuz "şok tünelleri" aracılığı ile belli bir zaman enerjisi yoğunluğuna sahip merkezî şok çemberine doğru, randevusuna sadık bir dost gibi ilerlemekteyiz.

Dünya'mız bizlere uygun her türden ve seviyeden tekâmül imkânlarına sahip karmaşık bir yapıya sahiptir. En ilkel içgüdüsel hareketten en şuurlu harekete kadar çok değişik faaliyetlerin sonucu merkezî noktaya doğru bir gidim vardır ve her hareket ya da hareket grubu kendi gelişim hızına sahiptir. Merkezî nokta'nın aktif alanına ulaşma hızındaki bu farklılık, "zamanı gelince" ifadesiyle kendini belli etmektedir.

Tekâmül hızları ve güçleri farklı farklı olduğu için "zamanın gelişi" belirsizdir. Belirsizlik, buna rağmen "merkez'de olanın" bilgisi dahilindedir; merkezde olan hiç hareket etmeyen harekettir. Bütün hareket onun çevresindedir ve hareketin sebebi de kendisidir. "Büyük Sükûnet", zamanların zamanını belirleyen olarak, her varlık ve eşyanın değişim çemberine doğru cezbedilmesini kendi sükûneti içinde eksiksiz bir şekilde sağlar.

Her şeyde kıyam esastır. İçteki ve dıştaki kıyاملar, etki mekanizmaları farklı olduğundan, birbirleriyle esasta aynıyet göstermezler. İnsanın bilgi -anlayış - şuurulanma süreci ile Dünya Gezegeninin kirlenme - yozlaşma - katastrof süreci aynı şey değildir. İnsanlığın kıyamı bir "içsel hareket", Dünya'nın kıyamı bir "dışsal hareket'tir. İçrek olanı dışrak olarak anlamaya çalışmanın sonucu, insanlık toplumu kendi uyanışının zorunluluğunu anlamadan, Dünya'nın kıyamı derdine düşecek kadar şaşkın durumdadır.

Büyük Randevu'ya ulaşmak için telâşlı, şaşkın, hırçın, umutsuz, kör, sağır ve dilsiz; kimsenin kimseyi anlamadığı, anlamak istemediği bir yolculuk için, bizler -insanlar- içgüdüsel duygulu kimliğini bilmeyen yolcular hâlinde merkeze en yakın çembere doğru ıstırap içinde ilerliyoruz.

Şok tünellerimizin sonunda varacağımız "anlayış semalarının" sahipleri yeryüzünün gerçek Sahipleri'dirler. Şimdi, burada olup duranların "müteal sebeplerini" ancak "anlayış şuuruna" kavuştuktan sonra bilmek mümkündür.

Kıyamı kendinde gerçekleştiremeyecek kadar güçsüzlük içinde olan insanlığın ıstırap ve kederi, maddesel anlayış ve düşünüşün imkânları ile ortadan kalkmamıştır. Gördüğü ile göremediği arasındaki köprüden geçmedikçe, geçiş yollarını aramadıkça, geçişini hızlandırmadıkça, Büyük Randevu'ya ulaşması gecikecek ve "şoklar" devresinin sınavları giderek zorlaşacaktır.

Günlük ekmek kavgası, her seviyede, "yaşamın bedeli" olarak değil, benliğin tatmini olarak sürüp gittiği sürece; "Ben kimim, neyim, nereden nereye gidiyorum, son amacım nedir, varlığım, özüm nasıldır?" dememekte büyük bir körlük ve kibir içinde kaldıkça, belâ bizim peşimizi bırakmaz. Zira belâlar, doğru anlayıp doğru yapmak için "düzenlenmiş ıstıraplar"dır. Düzenlenmiş ıstıraplar sayesinde Büyük Randevu'ya tam zamanında ulaşacağımızdan kuşkunuz olmasın.

Selâm ve Sevgiler

Ergün Arıkdal

Kaynak; Ruh ve Madde Dergisi, Nisan - 1997, Önsöz Yazısı